

ען משפט
נֶר מְצֻהָה

הנני

לעדר רשות

۲۷۰

בְּרִיאַת לא תחאל. ט' בוטס גממלן מילט טומול: שארך בעזות מיטוט ונטע מלע מלע מאשי כו' מוקלע כה' קמלה' ומיטומלי' דעם ללע נמי ציט' מלע לאו גאנד זטמאלע' מילט טומאלע'ו: בגבונטהן מיטומלי: עטראט' חלען טומאלע': מיטומלי' זאָם אַפְּרֵץ שער רה'

בָּשָׂר

שנולדה ביום טוב בית שמאי אומרים
אכל ובית היל אומרים לא תאכל בית
שמאי אומרים שאר בכיה ותמי' בכוכבתה
בית היל אומרים זה וזה בכוית השותם
זה ווועך ביום טוב בית שמאי אומרים
שיפר בריך ויכחה ובית היל אומרים לא
שחותן אלא אם בן היה לו עפר מוכן
בבעוד יום ומודים שאם שחת שירפוך
בדקר ויכחה שאפר כזהה מוכן הוא:
ט' נמי עסקנין אליטא בתרנגולת העומרת
אכליה מאי מעמידו דבית היל אוכלא

אפרהט הוא אלָא בתרושלה העומדת לנל' ציטים מא' טעמי'יו דביה שמא' מוקצת איא' וכמאי קרשיא דלמא בת שמא' ליה זה מוקצת Ка סלקא דעהין אפל'ו מאן שר' במוקצת בנולד אסר' מא' טעמי'יו ביה שמא' אמר רב נהמן לעולם בהרגנולע עומרת לנויל בעצם ז' וואית ליה מוקצת היה ליה נול' וויל'ת ליה מוקצת לית ליה לד' בית שמא' בר' שמעון ובית היל' בר' גודה ומיש אמר רב נהמן רבי והתגע בית שמא' וכורם ז' מבניהן מעיל השלחן עצמות לילפין ובית היל' אומרים מלך את המבלא לילה ומגורה ואמר רב נהמן אנו אין לנו אלא תחת שמא' רבבי הוה ובות היל' בראש אמר רב נהמן נבי שבת רמתם לן תנא רבבי שמעון דתנן ז' מוחכין את הדלועין פפי הברמה י' ואות הנבלה לפני הכלבים רקם לה לבית היל' כרב' שמעון אבל נבי

(ג) מזרים פסק ד מ"ה
 (ד) סס ווילט טרנער
 (ה) מומין פידז
 (ו) מירין (ז) סטם דז מאכט
 (ז) סס קדרן קדרן
 (ח) ווילט מאכט גאנט פון:
 (ט) דיז ווילט גאנטס מאכט
 (י) דיז (deep) (ו) זסט קדרן:
 (ט) זסט (ז) זסט (ז) זסט
 (כ) שודן צו (ב) סטט
 (כ) דאסן דאסן
 (כ) דאסן דאסן סטט קדרן
 (כ) (זסטן פונט זסט קדרן
 (כ) דיז (זסטן פונט) זסט סטט
 (כ) זסט זסט זסט זסט זסט
 (כ) זסט זסט זסט זסט זסט
 (כ) זסט זסט זסט זסט זסט
 (כ) זסט זסט זסט זסט זסט

הורות וצנונים

[ט] רוחם צפנאות לאות
הנורא מן למן בפניהם
סבירותי הרים (קיטין)
[ג] צפנאותם מה גל
ככלים (גולן) [ג] גל
סבירותי הרים (סנטוס)
[ד] בירה
מזרחיים [ג] לומדים
סבירותם מה גל [ח]
להנטון נב' הגה
סבירותי הרים (ולוינשטיין)
[ג] גל
סבירותי הרים (ברונשטיין)
[ח] ביר' הרה
סבירותי הרים ד גראדי

סוחרים ירושלמיים

תלמוד בבלי >וזה והדר - ביצה תלמוד בבלי עמוד מס' 3 הודה ע"י אוצר החכמה הדפסה ברחולצת מסר - להדפסה איקונית הדפו ישירותמן התכונה

לטנטני נינויו
לטנטן ב' ס
לטנטן ב' ס

卷之三

Digitized by srujanika@gmail.com

השוחט שلت נדבה ל"ע ס"מ¹⁷ וככלון לא כי נדי' טפ' ס' ק' לaille ואבונט טולת פ' מושיס ר'ק' גמה דרכס מ' מושיס מר סבר גוינן ציד באמצע אטו ציד מן הצד ומור סבר לא גוינן: **אַבְתָּנִי**¹⁸ בית שמאי אמרוים אין מותיאן לא את הקמן ולא את החלול ולא את ספר תורה לרשות הרבים ובית הילל אמרין מותיאן גמ' תניא קמיה דרבנן יתקז בר אבדמי השוחט עולת נדבה בויות לוכה אל' אמרך לך מני בית שמאי היהיא אמרין לא' אמרין מותוק שhortורה החתאה לזרק התורה נמי שלא לזרק ואי' בית הילל: **הָא אַמְרֵי**¹⁹ מירוץ שהorthורה הגזאה לא' זריך התורה נמי שלא לזרק הכא נמי מבתק שhortורה שחוטה לזרק התורה נמי שללא לזרק מותקף לה רביה נמאי דב' ש' בב' בית הילל בראש פלצ'י דלמא בעורב והזאה לשבת וארוב והזאה לוי' א' מופלני במ' ט' ערוכ ההזאה לשבת וערוכ ההזאה לוליט' ומור סבר ערוכ ההזאה לשבת ואין ערוכ ההזאה לוי' כרכ'ב' ²⁰ ולא חוץאו ממשא מבתיכם ביום השבת בשבת אין ב'ז' ט' לא מותקף לה רב יוסף אלא מערכה לפלנו באבניהם אלא מדרלא מפלני באבניהם שם בהזאה שלא לזרק פלען' ואך ר' יוחנן סבר במוחך שהorthורה הגזאה לזרק התורה נמי שלא לזרק פלען' גוד הנושא בחלב ביז'ט ואכלו לוכה חמץ לוכה משום מבשל גוד' ולוכה ממשום אוכל גוד' ולוכה משום מבשל בשר בחלב ולוכה משום אוכל בשר בחלב ולוכה

הנחות הב"ה
(ז) מושך למשוך כבש
טבב נאכל נאכ' נאכ' נאכ'
כל נאכ' נאכ' נאכ'
טבב נאכ' נאכ' נאכ'
(ג) גאנד' זונע
בשביל טוונ'

לעוז רטבּ

וְאֵין בַּיִת דָּין מְצֻוֹן לְהַפְרִישׁ
מִמֶּכֶר כָּל קַס וְנַדְבָּךְ קַס סָס עֲזָבָה קַעַן מְלַחַץ
חַד וּבוֹעַד אֲזַבְּרָה גַּעַן לְמַלְתָּא. וְאַפְּרָר לְמַדָּר
כְּבָנָם מְקוֹם רַקְבָּה דָּלָן כַּי' מְנוּיָה נְפִירָנוּ
תְּלִילָה מְזָוֵּן פְּשָׁלָב דְּקָמָנוּ וְאֵסָרָבָן פְּנֵי לְעֵן
מְמֻחָן בְּרוּזָבָן דְּבָשָׁר וְקָרְבָּן לְמַכְבָּרָה הַכָּל
נְגִיחָקָר מְוֹרָה מְמַמָּן דָּבָר חַדְלָן עַל יְתָחֵל נְעַזּוּמָה
תְּהִרְבָּר.

אפרורן אבל בין השימושות מותרין והוא שיחיה שם דבר נזואה או דוחק. כיצד מותר לו בין השימושות עלולות נאילן או לשוט על פניו הטעים לרביה לולב או שופר.

שם שבות בין השימושות הרו והלפיקן אין מעשין את היהודי
משמעותם שבותן. אבל מעשרים אחד
ונותה בוגנו שחלש מעיצין שאינו
ככן אם הגינו אבינו אין מבחן
השנת הדראג'ן

הגביה והקנו כולם מפנה רפינה או מבחן לסתת או
הציגו אבנים וכיוצא בהן שחר היוא במל וושב ב ביתו ובקש דבר שיחעם בו גומצא
שלא שבת ובמל המעם שנאמר בתורה לענן יונה: יג' ו עוד כשיבקר ויטלטל כלם
שמלאכחן לאיסור אפשר שיתעטך בהן מעט ויכא ליר' מלאהה. ועוד מפני שמקצת העם
זיגם בעיל' אומניות אלא בטלין כל מוחן בגין הטעילין ווישבי קרנות שלל ימוחן ען שבתיהם
ומלאכה ואם יהזה מוחר להלך ולדרב ולטלטל כשר האימים נמצוא שלא שבת שבת
וניכרת. לפיך שביתה מרוברים אלו היה שביתה השוה בכל ארם. ומפני הדברים אלו גנו
באיסור הטלטל. ואסרו שלא טלטל ארם בשבה אלא כלים הצריך להם כמו שתברא:

פרק חמישה ועשרים

א יש כל' שמלאכחו להיחור והוא הכל' שמותר לעשות בו בשבה דבר שנעשה בחול. כגון כוס לשחות בו וקערה לאכול בה וככין להחוך בו בשר ופת וקורות פצaux בו אגוזים וכיוצא בהן: **ב** ויש כל' שמלאכחו לאיסור והוא הכל' שאסור לעשות בו בשבח דרב שנעשה בו. כגון מכחשת ורוחם וכיוצא בהן שאסור לבחיש ולטחון בשבת:

כ כל' שמלאכחו להיחור בין הרה של עין או של חרט או של אבן או של מחכה וחוור לטפלתו בשבת. בין בשביל עצמו של כל' בין לצורך מקומו וונובן לצורך נופו כל' שמלאכחו לאיסור בין הרה של עין או של חרט או של אבנים או של מתקנה וחומר לטפלתו בשבת בין לצורך מקומו אבל בשביל עצמו של כל' אמרו:

四

ט' ט' מאשנָת

וכס פנול מירון נקי דלקמֶר סולן כ"ס סולן מילון טענאנַג בע"ס וסוד דלון כטבכטמֶר וו"כ קומומין גה דפָלֵם ווּמְהַקְמֵם גו"ע

עלינו לנו הלבות שבח שבך לאל אשר גוזם השבעך אנטון

טנראל

תנאות שימוש

חידושי

חתם סופר

על מסכת

ביצה

מאת

משה ספרא רבא, גאון ישראל וקדשו, רכבו ופרשיו,
בוצינא קדישא, חסידא ופרישא, ריש מתיבתא וריש גלותא,
 מאור ישראל, רבנן של כל בני הגלולה

רבינו משה סופר זצוקיל

בעל שוויון חותם סופר
אכ"ר וריש מתיבתא דק"ק דרעווני, מאטערטדאך,
ומשם עלה ונתעה לעיר ואם בירושאל, ק"ק
פרענסבורג המיטורה, שם חלקת מחוקק פטוח, זי"ע

— מופיע בפעם הראשונה —

מתוד כתבי יידיו הקדושים, ומתוד מה שלוקט מכל
ספריו מן המחבר ויל חירושו וביאורי למסכת זו

ערוך ומסודר דף על דף

בגהה מרוקת בתוספת הערות, הארות ומראי מקומות

על יידי

מכון להוצאה ספרים וחקיר כתבי ייד על-שם
החתמס-סופר ז"ל, בעיה"ק ירושלים טובב"א

ה' תשס"ז לפ"ג

ספר

חתם סופר

על מסכת
ביצה

פרק ראשון

בעזה^a, מה שagnar היה חי מס' ביצה.

'שtabach רב העיליה וגדרול העזה^b :

הרוני ברור חוקר^c ודריך מצויר ארכאה^d :

זפנ לומד ולומד יתנו מעיטה^e חזאה^f :

היום לעשנה^g לשומר ולקיים ולנזר כל פרחה^h :

גָּל עַנְיָא וְבִיאָה גְּמַלָּתָהⁱ בְּחִזְוֹר מֵטָבָה^j :

חולפות יומ טוב ודני מוכן ומוקצה :

בלימוד הישיבה פק"ק פ"ב בגה ל"ם עש"ק ח"י לירחא תליותי תקצ"ט לפ"ק.

הכשר למכלול צויס קודס, אך פלגי נגרר במקורה, לא"ס גם מוקרי מוקלה הלא סנדקה צויס והוא מוגן טוון, והפער נס כבולד מוחזק גגמי ולו כי דעתו עליו מועלם בגון מיל נפיכת^k, ולוי, וכודך כל במקורה מודעתו הכל כוב מוקלה. וגס פלגי לי שמרין מגו לסתמוך במקורה כלו וויל, והוא גם ייימל הלא כוון לסתמוך במקורה לסתמוך, השכל לכ"ע מוכן דין מוקצה וליהם מהן דפליג בכחו למסכהה.

וחרמונקהה כל לו יוסר נס כבנהה, כתא רטב^l חמ"י למסכת שצח כ"ע ט"ו [ד"כ כי מדריך] דבנהה דהמי ממייל צאי, כגון כסוק נכסות נסיט ומשסוק ננטה צדי נכסות וכבי כוון מוקלה, מ"מ מוקלה, מוחר כבנהה, השכל לנכחות מבטוקלה כבון לסתמוך טלי מוקלה הפליג כל מטלול חסוך לכון לוי"ט, השכל מ"מ גם נמלך כוב מודעם צמוקלה מסכוור נסיכה.

(א) מהלים קי"ט ר"ת.
 (א) כל החידושים שמה^m מסכין מהחידות משנת תקצ"ט, טסומניט בכוכבת מתחת הקטש. — חידושים אלו הושוו לבתיⁿ העתקת תלמיד מרון ז"ל.

(ב) עיין חוס' עירובין (מ"ז ע"א) ר"ה כל שכן.
 (ג) עיין שבת (מ"ד ע"ב) וראשונים שם.

* 76) אין דורך מחלת נטה בקளו קם כלנו מוקלה לכוון כבן מפחם למתהילם כמס' ג. ומן ומוול כי סי מיוי מוקלה ט — ט ליטול וט, לטטול — ומוקלה למכילה כוון קרוכ לדלורויסל לו דלורויסל מנמ, וטטמכו הקלת וכוב נזום כטטי וככינוי לה טבר יטלו [טמות ט"ז כ' ב'] מכם טהון לטבול בטנה לו וויט צלי בוכן מליחול, וכל טמתקה מודעתו כרי גם כוכן — ולmins ככוב ורכב ליקן [ב' ט"ב] מילוחה לחרום טיט, ומור כל טבון מוש קודס לויס קודס טהוריו למס, וככינוי לה שחת מכון לוי"ט ולחן וויט מוכן בטנה, וזה סייח הייסר ולולויט מהט לרכב — וויגולר ליקן ה"ב — השכל טנה למול מהו צלי כוכן כל מים צפינו וחס נקריה מוקלה, זו לוי הלא למסכת צפלה, מול מכין שחת חול מכין לוי"ט, השכל מ"מ גם נמלך כוב מודעם צמוקלה מסכוור נסיכה.

(א) ע"פ יורמי ליב ייט : גדור העזה ורב העיליה.
 (ב) ע"פ מהלים קי"ט ל"ג : הרוני ה' דרכ חקר.
 (ג) שם ליב : דרכ מצויר ארכז.
 (ד) ע"ס משל ה' ט"ז : יטצ'ו מעיטה^o חזאה.
 (ה) דברים ז' ר"א.
 (ו) ע"פ יהואל כ"ב ל' : גדור גדר ועומד בפתח.

גנגולו ולו גנול מטעס ספק מוכן, וכיוון לעל"פ לסור במלחינכ
יסוכ ממפק לו מודליך, ח"כ ב"ל נטוריות ועטף, וכן מליחוי
כט' צינב' נטעמים כמי'.

על כן נלמ"ד לכ"ט נה' כה בדורותם וופל מנה מטעס דונמא
המי נמייליגנו, מהרו בטלאול, וסצ'לו זו כחובכ' כבר
כבריהן' ז' וכוכיהן' קן פיי יוכטט בדמתה ל"ש ורמ"ס גנמא' שנת
מע'ב מע'ב גסוני' דלהן גומין כל' חחת כבר ע"ז. ולמי פנטס זא'
גנס גאנגעט זא' טעלטוג נמי ליטו, וככיו כל' מוקס גאנזען דלמא
ההוּני' נמייכל בגון החמן נפסח, הטעו פטישו ליגען צו, ועמא'ס מאנ'ין
סרי מריע'ן סקיין. ולפ"ז כל' כמוקא'ס קהסוא גאנטילע הטעו
גמי גאנטיכ', מעל'ל' מוקא'ב דלאן שיין ניכ' היליג'ם חיינו הטעו
ההיליג'ם בטלאול וווע' גאנטיכ', ומיעזיזיס פטיחת כל' כמאנקומות לימיין

ומן כלמור נ"ל כה ומסקנתו סממתין דכ"ס מכיון צי"ע מני ממנה וכ"ב מהמיר נ"ע טפי לדעת ליטות מלוולין, נ"ל בורולוי מניינו כרגע במקומות שח"ל חבזו לנויסטר כרת עפי מלומוסטר לו כמנולר [יזמות ק"ז ט"ה], ויה' כל דלומינין [לכ"ב י"ט דקייל חי' מלוולין, נ"מ מטס דעגנו קיל היל מטס וחויסטר בולולך ממת נטבה ככיתר ניזו"ע מפרק מכוחתך בולולך נויר כוותך נמי פלט נויר, ויה' גזירות מוקוב לטלטל שיעקו מטס בולולך, כו' גזירות רמוחה קלט זי"ע ווקילו גטפי בכניות וויליכח חזוק עפי ממת דוכולך לייסטר כנורו כו' לכל טרול, ע"כ במימיין צ"ט טפי, ווילילו גמוקוב דרכוכולך גמי נ"ל כוון ודקלה וככינו לה לאכ' ינויר דמיינס סמכו הייסטר מוקול דלטילך, חייו מפוקת צ"ט כ"ה נטבה, ע"כ קוקל בשיפוי בכניות וויליך חזוק. וכל זה נ"כ דלית לה מהthon, אלה' צוות טמחי סול ס"ל [יז' ט"ה] שלון מושיחון לח כקונן יהודים כלולג' ולח כס"ה, וז"ט ובגד שין פגנן גוף כהיסטר ולען צלולו נפי ממת, ויה' ברוך לכלון לנען בוגרים

במקואה נגורה רק בימי נחמי' בן חכלי' ולא קדום לכך, והלא בממ' שבלי' עיב' משמע שכבר בימי דוד ושלמה הי' אמור סולטן במקואה, וכן מפורש בשושע הrob בתשי' שיח' טעיף י"ז דבר שאינו ראוי בשפת ההא אמור לסתול אף בימי דוד ושלמה או קדום לכך, ובטעוף דבריו הביא מחדושי החיס על מס' שבת כתבי' מימי חורבו (וכעת גדרם בח' שבת מג' עיב' דתיה ולכארה, שם קמיב' ע"ב דתיה ולכארה) שם העיר תמי' בעניין גזירות סולטן מוקאה אי היה כבר בימי דוד ושלמה, שאחר שהבא קושית השליה שובבה בטרכו ומגיא' או"ח סי' שיר' א' על מה שכ' בשושע דמת בכוטו אין גראיך כבר או תינוק, שהרי והע' מת במלבושים ואספה' הגירכו לשלהמה שיניה עליו דזקן כבר או תינוק, כתוב: וכן לדחתם הי' צריך לסתולו מברדיות לרהי', ולזה לא סגי מלבושים, דמקצת עדין לא גווע פד נחטם' בגין חכלי' בוגר' בשעת גזירות כלים, וע"ב לעניין סולטן מרשות לרשות של עכ'יל, ואולם או"ח' דזה החיס דין וכותב: ועוד גוראה דנחמי' אומקזה דכלים גווע, אבל מוקצה דלאו כלים, כבר הי' גוראה קדמוניות, ושעות'ה משות סולטן מוקצת נזק לשואל, ואוי משות קושית השליה', ייל דגנאי הוא למלך להחשב פעל כמו שוווי כוס לגבוי מלבושים, ונזה לו יותר עיי' כבר וחונוך עכ'יל, ועי' שתביבא גם מתנות חיס' לשודיע או"ח שם שב' גיב' פעון שב' בחוזשו הניל', (ליקוס העורף או"ח סי' עיט' או"ת ייב' דתיה ובט').

(ז) וככל בהנחותיו לשׂוּעַ ס' התק"ו שם, דמותו שבת שם צי' על המג'א. — ועיין בס' בינה לעתים ה' י"ס פ"ב הי' דינה ובאמת, שטמבעה נ"כ ראי' זו לסתור מחרישל', ושוב וڌאו, עי'יש.

וישין גם "ה מכרם" נקמן לא פ"ל [רכ' גמלן] ז — ושםיו
כל זה דוגמיו פסחים כתיהם פ"ט ומגילה נחלה מקומן ט
כל זה מומך להליכת.

ב) השני מוקם בטלטול, אין לו הייסור והוירויות (ח' כל נחמיות
בן מלכיה גור ענו לנגדור בסוגה בכו פירושים זמינים
ומונחים כבנימיות בדרכן, וחס מכוון גמס' פנת קכ"ג ט"ז
ט"ס). ומשטור וגדר מוקם, פלגייו צו כמו במוקם דלמיכלה
כайл. ומה מהינו כלו כנון נורוות וטפל לית צוב פלוגת
טהר ליה בכינוי נשות צו נCKER זכורה לטלטול צלי ספק.

ובתב רמג"ס גפוי ממסנוו [ונכ' וו"ט פ"ה כ"כ] וכן כר"ז
לכון ר"שlein ה"ן נ"ג מ"ג מדפי כר"ז [ך] דכל כהסוס
נהלילות מסור גמלטוול. ולחלורה כדעתנו וכוננו, דכיון דמסור
נהלילות וכלו כמו לו סי', ממיולו כו' לי כלהורות ומפל, וכ"כ
נmeg"ל סי' חקטיו [פרק"ג], מה' במקצת'יל דיט'ס [פ"ג סי' מ],
ועמ"ז סי' כ, ופ"ה סי' כ' פליג, ורלווח לו מתחס' סנת
מ"כ פ"ג ד"כ זליחת צוכ' נולב פ"ש ח'). ומייסו פלי וcosaע' כתא'
פס ולמ' לאכתיו בכויה גמלטוול קהומיי מה' גמלטן בקוניה צלה'
נמיה' נסום לנדר בהסוסו ע"ט. מייסו סנתה קלי' פ"ה הלרין
וז' צמוקה' להיליכ' ס"ל כה' ואיזוב' וגמוקה' גמלטן ס"ל כר"ב,
צ"ה ליטילו כהסוסו גמלטקה' היינו כלhorות ומפל. ול' כוון דקל'
ל'וכ' נלב' מסור מוקה' בכוה', דסרי מסוס חומרה גמלטה' מסורו
נהלילות, זוג למ' כוכ' כלhorות ומפל, כוון סכ' וצ'י' לסתן
לי' מ"ג מ"ט חום' ד"כ וופחת גומל וגמפל צינכ' למיחס
[כ' וו"ט פ"ב כ"י דיב' לנ' גל' כה'] לרהי' כוון דמותר לאחנינו
כלגיטס נבי' דמיהם מוקה' כוכ' דלי'ו מכינו' לכלהיטס כוון דחו'
לחדם, מ"מ זוג למ' כוכ' כלhorות ומפל ולמ' מוי' כלג'
ולכרי'ף ורמג"ס זכויות כל דהסוסו להיכל חסור גמלטן, גראך
לייטס כל' ור'ע' ה"ן נ"ד נ"ג גוי טכני'ו דכוון צי' מותקין

3) ויש לעזין משליך התו"ה ע"ז (ס"ז ע"ב) דיה אמר, פשחים (כ"ז) דיה חדש, דנhei דגאנחלים מוקדים הם אבל לא דמי איטור תנאות. (הארת מהרי"ס סופר שליט"א).

ה) פין מג'א ס' תק"א סק"ב ש' דמוקה אוצר להנחת ממן,
ובוגנה חיש שם כ': פין לעיל ס' שכיה סק"ט ומיון חירושי רשב"א
בשנת דף ב"ט ע"א'. — נראה כוונתו דעתך' ורשב"א מושב סתירות
המן. — ובוגנה ס' שכיה סק"ס במשמעותו מוחר בוגנה, פין
מן למג'א ס' תק"א סק"ב ותק"ז סק"ב. — ופ"ע لكمן כ"א ע"ב
ד"ה לתם.

1) וכ"כ לפקוד ב' פ"א ד"ה ומ"ש חוס', ו' ע"ב ד"ה בשלמא, ד"ב
הו' ק"מ י"ג י"ב י"ג י"ב

ובגולין שווית אריה שם כי מחרי סופר שליט'א: איבראם במנוא (ס"י שכ"ב פק"א) משמע דום טלטול מוקהה ואורייתא, וכן ממשמע בשיט' ריש מסכתין במסכת רשי' בדניה עיי'ש. ועתה נזכר ח' תומ' הכהני אנגלי, ובסתום ח' נדפס מרשי' כתמי זול': ומאן דאית ל' מוקהה לילך לה מדאורייתא כדארכו בעפ' אלו עזברין וכבר והם מידי דתני למיכל אбел מוקהה ואיסטרו טלטול כנו' במידי דלא חוי למיכל וכיו' והו אבדון הווא, עכ'ל, מוכח ניב' דברייד האכילה גם טלטול אסור מהית'. העי' פמ"ג (ס"י שכ"ב) בא"א (אות א') דרבאה דודעתו כדעת פרון

ג) במקצת סופר סוף הח' ב'באר מרים' (קמ"א ב') כתוב הגיר יוסוף נפתלי שטרן שליטא שנשאל על משמעות לשון הח'ris דכל איזור טליתול צדיל. — וע' ח' אמרו סופר במקצתין ג' עיב' מדרה בשלמה.

יעז' אות א').
 ו) ר' ליל טבל שתקנו. עין שבת (ככ"ה רע"א) טבל פשיטה, ומתודית
 נבל לא. (הערות מחרדי טופר שליט"א).
 ז) ר' ליל דבשנת דעתן מוקצת, באתם שרי, — וזה היפך ממשיכ'
 מאניהם רצוי לשוחהה. (מחנ"ל).

המכוּס נְעוֹלָס בְּקִילָוּ צְמִיסָסֶר לְהוּ נְפִי מַנְחִימָסֶר כְּרָהָוּ וּלְמָנָהָוּ
מוֹקָהָב לְמַכְלָה נְמִי וְיֵלְמַפְאָר צְמַעַס סְמַלְמָס כְּמַדְלָס [מוֹגָהָב צְמַעַס]
קוֹדָסֶרֶס וּסְיכָן צְיִיטָלָה יְרָדָמָן, וְלִיבָּס וּסְכִינָה לְעִיטָמָן גְּמִי קְהָיָהָוּ
וּשְׁיָן סְתָן קְכַיָּד צְמַעַס וּפְלָמָס דְּסָס טְלָמָלָה לְהוּ נְוָךְ כְּוֹגָהָב סְיָהָוּ.

מיהו ונעה כרלט'ן זרכ'ן זרכ'ן וכ'כ גע מיטלני צוֹן זרכ'ן
לי'ן, חעלן ז'ע פערוסס מהמען צוֹן זרכ'ן צוֹן צוֹן זרכ'ן,
לערוסס מוקיל, ורטו וסמסס בנטנובס פה דערוי גע מהכל נבלון ז'ע,
כו טסי לדען ערולוי ניב. ומכו שכךאכט פאי ייטנטן חטעו רעדי
שכקווו מטבק, נק'ת, עיין קוֹלֶג צוֹב נטפסחוֹס צי' פ'ה וכחניל
חויניכם וככו ע'ס זיגענין כ' ט'ה פֿרְשָׁסִי ד'כ' דרכ'ה וככו ע'ס (ז),
וכיכא לפ' זרכ'ן זרכ'ן זרכ'ן גע מיטלני צוֹן זרכ'ן צוֹן צוֹן צוֹן זרכ'ן

כגועה"י האל הטוב, יעוזני בח"י מטה' יומם טוב, יום ד' ק"א בסליו מקפ"ב לפ"ק, בלימוד הישיבה פה ק"ק
תיר"ב בע"א

ה' ב' ע"א: ביזה שנולדה ביה"ט בש"א חאכל וב"ה
אומרים לא תאכל. זו כו"ס, פון כת"ג.
וכן כו"ט נטום. וכוכס ט"ה צבצ' מהר צבצ' כוחל וכוכן צבצ'ת
לירך י"ע תוחכם לעולם מכמבל צבצ'ת לוד מ"ז [מולין מ"ז ע"מ],
ומין לפון פיי מטבחות לרמ"ס, קמ"ל נבון חביב זוכמן זוקן
כוזמי', פין צבצ'ת מקובנה. ומ"ז טומ' ממוחך סמן צבצ'י
ר' וcosa' חוסר, כחט נמי ט"ה לעולם מיטקלה נמי'תו כמ"ז
חוט' צבצ'ת ור' נ"ז ע"ה ד"כ בוגר וכוי ע"כ, נמל' נס כחט
חיכל למיניהם ו��"כ קני חוסר. והן לנויר לדמיה חס'נ' לר' וcosa'
חיסור לעולם מחות' וליחס'ם למ'ז כו' ג' חוכמה. וויל ד"ה כ'
לה' פ"כ ר"ס מוחר דל' פל'ינו חל' ג' מזוקה ממחמת צבצ'ת, חכ'ל
וימתת מוש' ר"ס מוחר לר' וcosa' כדמיט' נקון למ"ז פ"ב ומולט
כטב'ת כה'ג וכוי, ולו ס"ז דמ'ת נ' צבצ' ג' ג'וס' ח'וס' לעולם
כמי ג' מזוכ'ה, כוכ' גס ר"ס מוחר ג'ל'ס'ר'ו וכ' ג'ל'

ומ"ש חום וכ"ה מומר נעלמל וומסור צחוכלה. כטולות מ' דמיינו זוחה מר' ג' ומתרים בס' ה' ג'ין לרוי נאכלת ממנה, ה'ינו ולח'ה ה' ג'ין ושין ל'ון מומר ח'יתר נעלמל, ה'ע'ג דחסור צחוכלה, ח'כל ל'ן בטנייניס זומיס ז'ה, דוד'יו מסדרה כל דבר קהוינו כני וומסור צחוכלה ת'ל כהוורות ונעלם וומסור נעלמלו כמו'ס מג'ה סי' רקמ' פק'ב, וכח' ג'י ר'ג פירצ'ו [נקון כ'יד ט'ב ד'כ נקצת] מושט ש'ו'ם ר'ק ספק מוכן, וג'אלם ה'זול מהומלו נספוקן, פ'י מושט למו'ק'ת וולוכלה מסמכות ה'קרם דוככינו ה'ז י'נו, מ'ט'ג דליהו מן ס'טוכ'ס מומך מ'ב'כ נעלמל דכו'ן גז'ית נממי' [ככנת קלי' ט'ב'ג].

ס) כי"ב ע"ע שבת (קמ"ז ע"א) בינו דחוי דהו קא מחרפי אמר להו אווא איגראטא מעירובא ממשי' דר' יומנן דאסור, ומירשטי' כי היכא דליך כלו מני', עירובין (נו"א ע"א) ולא הו לא חני לי' ביר' יוסי אלא כי היכא דליך כלו מני', פסחים (קי"ב ע"א) אם ביקשתח ליתנק החילה באילן גדול, ועינן פירשטי' שם. קידושין (מ"ד ע"ב) אפקה שדרה לкопמי' זרב, ועינן פירשטי' שם. (ח) אמררי סופר פסחים ד' ע"א

בסדר גודיקת מהן נכלורי זיל חמיה ממן נזכרלו שיטו
זכו, טהור נזקן שיטו כהמה. וכולם מוחך דלפיו
לכ"ס נפקן כו ותמן קול, ויל מדכ"ס נפמע לכ"ב, דכם זים
טהר וס צו מומין ומומלה כו מהרי מהן, ובין וקיל'ל
חאל וחא נכויות מכל טהור וס צו מומין ניכתנות בכוי כו
וכ"ס צו כו מהר חמא, וממן שוטו ברים וו"ס וכ"ל).

*שאוד בכוחות והשוחט חיה ועוות, יכול כל מהר לנקם
ננקומו לס ימיינו כהית.

אוכלא דאפרת הוו. במיעון כה"כ יולח דעמו זכרלונגין
כמושמה נגדל ציינס לוי זיין צוילס מוקטן כל סבוי
נעומדת בתרגוניה לך ווועג ומפלס טיליס, וכ"כ לאדיין מי'
טנטשכט"ה טננה קה"ל מע"ב [ד"ב כ"ג]. אך נטחטונגלה מעומת
ההפלים והן דעתו נגדל צהינלן צוילס, הי' כיון זיין קותם סקערוב
געיגומחה, נטעמת זיך ב"ל חוכלן דטפיה ווועלס עס מה פטוחויב
בככל כוכן, ומוקו לוי צעומודה נגדל ציינס נגדל מכס טרומיטים,
ואכטמלו סוקטס צוילס נגדל מכס פטרומיטים ולוי כוכנש היג'ה זמאנ
טפביי יהס טומדה נגרן צוילס, עיין וחצנן שיטמו. ויעין בונט
כמיהויזי לטכ"ה נמס' בזא קה"ל [בזס] גני נולב בל קטען
מה פטכעטקה קברז'ג.

* אובלא דאפרת הוּא. טענת כה"ז ב' יוען דוקה בגדל שפרומיס, הצל נגיד ציוס להכלן חע"ב דלע מני מהיעט ולמייל מהוי זינגס, מ"מ מותה, ה"כ מ"מ זיריך לומר מוכלה להנפיה כוּה. הצל סרווקס פלמוד על חמיכת דעת כה"ג, יעון חי' רצב"ה סגנת קכ"ה [ע"ה ד"כ כ"ג], וכסיינו כל נגיד ציוס ככרי מלחמלו דעטו שחנול זינא כוּס וכה"ל כזוחה של קען חדדוחה ערווים מלחמלו, וטה"פ סהתרגולם מוקה, מ"מ כוּלה ממנים מודר ודעתה ערווים, הצל הרוגלא כתומדת לבוחס כל טעם הין דעתו שחנול זינא כוּס, ויה"כ בזינא מהטעמה האיכילו כוּס נולד עפי מכטעמה לנגיד ציוס, ע"כ סוליך לומר קפ"כ מ"מ חוכלה דהפרת כוּה, הצל זינא מתרגולם כתומדת נגיד ציוס להקן וילג נטרכויס קפ"ים עפי דמשיך וכ"ל.

* מ"ט דב"ש מוקצת היא. עין ר"ן דמרגנול וו' נצנה הצע"ג ולסור שמיות עני מ"מ כזורה וכחלה בנטחן מכוס לישור שמיות מוחדרים, ובזכ שיכס צויס — ה' למ' מילרמאכ"ז ס"ל לאכל יותר שלפיו במרגנול וכחן מלטש נציחתך מכוס לישור שמיות מוחדרים בס' צעמס, וכחן בר"ן פפקל מיניא למד' בנת וו' ע' קוזוב ה' וצנצן ליסול כהן גאנטס לישור שמיות הצע"ג כטול בנת ונוכנס וו' ע' מהלן חלוסר שמיות, מ"מ נכו לרמג"ז מוחדר, מ"מ לאבר"ן ליסור כוון קוקומס ה' וצנצן כו' ליסור לשוחט — ומ"מ גלעדי גס לאבר"ן

וככלנו נמו פליגו — מוסו שוד ייל נכוו לן נקוט צנאנם זהו כ"ל. כלוקימתה דרי' ולו כות קייח נן ולפוגנו נתרויכו, וכ"ל.

ל' שנולדה ביה"ט. לר' נקוט י"ט למפקה בכתם דהמירלה ולמ' חמי'ת
מלולו. ולרבב דמסות בכוכב, כגד' כתוב חי"ט זקמן'ין
הפייט סנודות י"ט חצוני וצביי בכוכב ומלי'ב סנודות בכתם ומחזוי
נפדי. ולוי יוסוף ור' יולק לילון רכומת ביז'ט כמ"ש טום' ליקמן
ב' נס"ח סוף ד"כ גורך וכו', ה'ן תיימל ממל' טמל' וכו'. ועמ"ש
פי' יוסטע ליקמן ב' פ"ב צלטן רצ'י ד"כ לי' יוסוף וכו' מן כלונין
בכתם וכו' וק"ל.

* וּבָה אומרים לא חזאל, רקפו קוס' וְכ' ל' נומני מופרין ומתיוון חפסן וְל' למיטני נ' חיטכל ה'גדרה, וכ'ית להומין חפלל מכם שאלסור לנוולס, כל מפוזט טנוול ד'יע' כהילסור חניינו לנוולס. — י'ל זקוטות טרוייטו לו טמפניי ומש' עדות נויסטה צפנינו, חכל חילומורה נק'ת מהר טכברמן נומני לו מהקל, זוכ' יודען זלען טסור לנוולס. — טוב רקשו קוס' מומוט צמן צגאל וצקערס. ולכלהו וטניאס טומזיס, צטלמה נולדה צבנתה הייכ' למיטשי לנוולס מטוס מעטב צבנתה, חכל מוחר צהמן מכ'ח' יונישו למושרו לנוולס. וכן רקשה פוי יאושט, וכן יטיכ' ע'פ' מוכ' פאנקפו קוס' פ' קויכ' מ'ד פ'ל ז'ס' צבניך, זאCKERו מ'ע' נר מוככה צבוקה למיטשו טסור לנוולס וכו' צבנתה מוחר צבנת, פ'צ' צ'קאי, וט'ל' צפיר בוכ' פ'גער נל' מיטש וולפ'כ' פ'וי טסור וול'פ'.

וזהו רצונו וכ"ה צנלאטול שי ולע נחלולא, וממע"ט לטיל צכלנו מוקלה. וצוג בקשו ח"כ נ"ב נ"ה תחנה נ"ל צנלאטול טמיין, וכקצתה מארת"ה נומל לכוועך כהה זטיחויל דצ"ז — ולפנט"ד ס"ל לאחותי צ"ש נמקוס צ"ב לחינו מנהה [כלקמן יה ע"ב]. אך לר'ג מפ"י שיטת גראנץ' ווילט'ן כייל [יע"ס מיכו ווילטן] ס"ל נ"ב נ"ה תחנה נ"ב מילא, רק רבי סחת קמאתה כוכיבך בדנויות ולע ליטוי מלולו כו, וול"כ צ"ט וצ"ב גופי אל פליגו פחרנונגלה לכוועך כהה זטיחויל דצ"ב שבוחה מונר תחנה, מיל נטהילוי המלואים זטוקי פטרגונגלה נטילטל וצ"ט נומל מהלך וכוכב כהה דצ"ט דליהו מנהה, נ"ה הטעוני כהה

שאדור בצדית. י"ל א"א פלנינה חס לערין הייסור מלילך וטלטול
כז"ע, נ"ז ה' חמן פחום מטבחה צבוניי כל
פסח פעור מלעכניי כוון סבוך פחום מכבייר לה כסינו לו
לעלמלן, ולוינו מוגבר הפלוטו הייסור כוון חוי סיור געלמלן כוון
מכוח הנם, מטה"כ לא"כ חייג לנענו צי"ט כוון סבוך ככיבועו
וכוון צו' כל פסח שע"מ נאכטו טה, פיו מג"ל סי' תמי'ו
סק"ג י' ופרק' סס' יב.

יב'*) ולכפורה קשה מאי נפקם בפלוגתם, וזה ל'קמן ז' ע"ב
זה שארו. ועוד קשה אמרי הפסיק בוז בין ביצה שנולדה להשותט
ע"ז וכו').

יב) ע"ז ל�מן וע"ז ב"ד שאור, והנה הדרוגונים.
 יג) וכ"כ בשווית אויה ס"י קצ"ז ד"ה ולמהתיך (בתשובה לתגה"ק
 כי משה טיטלבורט זצ"ל בעל ישמה משה). וז"ל: והגנע"ר לישוב,
 וחווינן לבית שמאי ס"ל דקשווון של שאור יש בכחית ממנה חיבור קשה
 לשקל גנד בוחבת החמצן, וא"כ למאי דקורייל כבבית הלל זה וזה בכוכין,

המבהיר גיד הנשה וכור'. עמ"ש נליא [פסחים מ"ז ט"ג] נס לכו מרוף, ומי מסתפק לו צייר מוקלה צו"ה' כמן כתובך, ודוככינו לה לשליך זריהם נוים בכלוי למליכת קהיר שיכין מה בוחכל, ופרטיו לטול [צ' ע"ג ד"ה וככינו] דעתותם בנה ווית היפוי ווילכה בכננה, מתקלה' וכ"ב רבד).

תוטם' ד"ה השוחט. וזה דמצוי למשמעות ר"ע היא וכור'.
פ"ז נסמנוט ודעיס בר ק"כ מסוי כרלו"ס מלניל' דוכנן
הר"ע ליט' לי מהוון צטטמה, יק זטמן חלמר לנעם [פסחים כ'
לעט'ג] ט"מ ליט' לי מנוח כמו צטטפה גותר לדלא שמירין ניכ'
גותר. — ובכך מתייחסים קוממיות מוס' רבת'.

לייטלנו באבניהם. פורט'י נעל נחסוך טלטול חול מושך כוונת. נבר דז'ולינו זמקוס מל רמא) למקוב נליכיל טסוי כען סוכס וויסמיכס קהילו וככינו קה לאר ייזווע, וממיינט טסוסר טלטול חומן סטוכילן מושך לדמיה מתי לומכל מיעו, וטמ"ז צוב פוי יסוטע זמס' צבת מ"ז פ"ה צמאנס מטלטלו ניר מהם חכל לוי ימן ע"ש. וווחון כמקולות נפ"ז לוסוין גאנטס בלאו טלטול דכל לגזיןן לדמיה מתי לומכל מיעו טסוא גס גאנטס כמו חמץ צפסום צצ"ט ה"ט סי חמוץ [ס"ג] ומג"ה סק"ב וטווין סי מרוי"ג סק"ז. מהם להניש וכדומכ עיקר סק"ה מגזיות נמיילן אין חיליכ [צבת קל"ג ע"ב], מושך סולחן מרשות לרשות ולח' מומר ליגע צביס רק שלא לטטול ולגונט, טין סי צ"ט צבנ"ה טער ג', וגמג"ה סי מקרי"ג סק"ג. ולפי ב"ל ייך לוייך כבוסטס.

ר' יוחנן סבר במתוך וכו' פליגי. לר' ט' ור' ממי' סיס מוסרין על הבצמות וכלהו שיטממו. וכל' למלי' לו' פרעם בן גטול מיד צור' יוספ' רכבי. ויל' טפ' שום רשי' ברכמות ויז' ט' י' ר' יוסי' מלך וכור', דורי' לו' חילוק מלומכות לינו' חייז' עד ט' י' ט' כל' בלאט מלומכות, וערין כהארוי ר' יוסי' ווקבל זכה. ויל' י' למלי' לך'ו'יל' הון' חילוק מלומכות לוי'ע, ס' ג' סוגיה'ה פ' ט' ישור' רכבי, נכו' ר' ממי' מסוכן מן' כטולא, ממי' ורמי' לו' כה' מוכרים טל' חי' ט' יוטו', רק' טל' בצת דמייך טל' כל' מלומוכ' צפ'ע, לנו' לו' כו' ר' לפירוט' רכבי'. מה' ר' יוחנן דקלה' היכניות דמייך היכנערת' ווינטול' טהו', ר' ממי' יס' חילוק מלומוכ' לוי'ע כפיב'ז' נסמן', ווינטול' טהו', לו' קבב' להגנו' כה' כתוב לו' הו'יו'ו' מטה' מתחיכט' צו'ס ברכמות דמטפת' זוי'ע לו' חילוק מלומוכ', ער'יכ' דכתם אל' פסחים מוכרים טל' ברכמות והגנו' וסמן', ה'כל' ס' י' זוי'ע נוקון טל' טוניה'ה למוד' לנו'ר' מל' סמי' ולו' סיון' ממו'ן.

^{לפניהם} צ"ר ריש מפקחן דין תשנ"ג וט"ג

רכב) עין ח' כ"ט בשמעתין ד"ה ולי בנו, ות"י אמרוי סופר (כ"א ב') ד"ת ואכתני פש גבן.

רוכבו) צ"ע ודרשי לא כתוב הבci אל לפנין חיזוב סקילה, אבל לענין תחווב מקומות בדור ועל כל מלוכה לחודה נמי חיב. וזה אדרמןין איזין חילוק מלוכה לירא", היינו אדם עשה מלוכה שיש בת שני לאיון איזינו חיב אלא אתם במבואר מכות (כ"א ע"ב) וב"ג (הערה מהר' שופר בלויינא).

רכד) חי פastos מ"ז ע"ב ד"ה המכשול.

כט

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְבְנֵי
יִהוָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּנֵי יִהוָה בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
יִהוָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

הנני מזכיר

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

בְּרִית מָנָה

Digitized by srujanika@gmail.com

וְאַתָּה תִּשְׁמַח

卷之三

תְּהִלָּה

Digitized by srujanika@gmail.com

הנ"ל בדרכו אביה
ויליאם ג'ון גראנט
ו-תומאס ג'ון גראנט
הנ"ל השפטיש המפורסם לן
טולסטוי מוחה לבל וו
(ואולי הוקשה לאביה
הה אוניקויזה והונח

⁶ אין מוציאין את הקטן ואת הולך ואת ספר תורה להזרר ובית הילל מתריר אמר ר' דרשמעת לו לבה שמא הצעאה מטלטל מי שמעה לו וטלטל נפיה לאו משום הצעאה דא⁷ ואף רב סבר לה להרא דרבא אמר רב בר שלא גיב וחו מטלטל שלא לזכך ואסור מעכיא שלא יגיב אבל לזכך גיב ולזכך מקום מורה איינו והוא רב כהנא איילע לבי רב אמר איזו לה שואה לכהנא ליריב עליה אמר קמיה דרב ר' ר' ר' אמר שמאלן נשבת אבל של תמורה לא רב אלער אמר אף של תמורה במא עסקן אלימא לזכך גיב ולו זיך מקומו ברא ליבא רב של תמורה לא והוא רב ברברא סבואר ליה אלא מהמה לצל ברא למאה ר' אלער אף של תמורה לא אמר רב קמיה דרב ר' ר' אמר רב כי אלער מתרני⁸ יכל הכלם תנשטי שבת שעדרין ניטלן עטומן⁹ ובלבד שרדו עושין מעין מלאכה שביר עיריבה לכסות בהן את פי הפק כי יהודה אומר לבך שדו עושין מעין מלאכתן שביר ערבה לזכך לחובן מקפה ושל זוכית לזכך לחובן שמן: גמ' אמר רב יהודה אמר שמואל והולוקה נשברנו מערב שבת דמר סבר מעין מלאכתן אין מעין מלאכה אחרות לא ומר סבר אפילו מעין מלאכה אחרת אבל נשברנו בשבת דברי הכל וחדרון חיאל ומוכנן על רב איבין מותרי⁹ מוסיקין בלבב⁩ מערב שבת דמר סבר מוכן הוא ומר סבר עד לבב⁪ מערב שבת שעדרין חיאל והוכנו למלאכה מבعد יום תען חרוא מוסיקין בלבלים ואין מוסיקין בשברי כלים ותוניא איזיך⁫ בשם שמוסיקין בלבלים מוסיקין בשברי כלים ותוניא איזיך אין מוסיקין לא בלבלים ולא בשברי כלים אך רבי יהודה הא רב נרבה⁬ אמר רב נתמן "הן לבני איזא אישior מבנייא שרי לטפלותינו" דחו למיוגא עלייהו שנינו וראי איזקיניהו אמר רב נתמן אמר שמואל⁭ חרט קטנה מורה לטלטל בהצד אבל כברמלית לא ורב נתמן רדייה אמר אפילו כברמלית אבל ברוחץ לא ורבא אמר מר' איפיל בהזר וארדא רבא לטעמיה דרבא זה קאייל ברוחץ⁮ דמוחוא תחוטסאי מסאניא מתיא שמעיה של הספה ואה נסבר לה רמו ביה רבן לא אמר⁯ לא מושהייא דלא במירוי מגמר אלו בחצר הויא מי לא הוועז הויא לכסיי ביה מנתה הכא גמי רדייה אמר רב יהודה אמר שמואל מעתה שנטחתה⁯ מורה לטלטל בשבת חניא גמי הבי⁯ מגופה הענחותה ודיא ושריה מורה לטפללה בשבת ולא יספור⁯ ממנה שבר לכשותה הה את הכלי ולסמרק בה ברע וכמותה ואם ורקה באשפה אסור מתקף לה רב פפא אלא מעטה ורק ליה לגלויה הדיא דאסור "אללא" אמר רב פפא

1

רְבָנָן תְּגַנֵּל
כְּלִילָה כְּדִין
כְּסֻמָּן תְּהִלָּה וְהַלְּבָן
אֲשֶׁר שָׂמַחַת מִתְּלָא

ספר

פָנִי יְהוּשָׁעַ

אפי זוטרי

פנים מאירות לנמרא
ופנים שוחקות לאגדה

שהיכר הנאן הנдол, רבן של כל ישראל, בבוד שם תפארתו

מוחר"ר יעקב יהושע זללה"ה

על מסכתות

ברכבות, שבת, סוכה

עם הנחות ברוך טעם מהنانן הנдол המפורסם כשי"ת
מוחר"ר ברוך פרענקל תאומים וליל"ה אב"ד ור"מ דק"ק לי'פנק
עם הנחות פני שמואל (ע"מ נשים) מהنانן המפורסם, נבד רבניו, בש"ת
מוחר"ר שמואל בערדנטיאין זללה"ה אב"ד ק"ק אמשטודם
(נדפס לראשונה מעזם כת"ק)
עם ציוני יהושע - ציונים ומראי מקומות לספריו ובותינו ויל המפורסמים
רישקי וטרי בדבריו רבניו הפנאי.

כל זה נדפס ונסדר מחדש

בחגחה מדוקדקת, ובתוספת מעלות רבות

(כמפורט בהקדמה)

ע"י הוצאת א/or החכמה"

עה"ק ירושלים חובב"

שנת ושבאתם מים בשווון ממני יהושע (תשנ"ח) לפ"ק

החותם ואם כן ממשע להדייא דהיכא דלא דחי בידים כההוא דרישוחט בשבת לא שמעין דעתך ליה לר"י מוקצתה ובכמוה דודיכתי ממשע בגמורא דבכל ענין אפילו היכא דלא דחי בידים דעתך ליה לר"י מוקצתה.

והנראת לענד בזה דהא דמשמע בחולין דורי לית ליה מוקצה היכא דדרחי ליה בידים היינו לעניין דלא אמרינע מיגו דאיתקצאי ביה"ש איתקצאי לכלי יומא והיינו דמיית התרטט השוחט בשכט דכיוון דבמהה בחיה לאכילה עומדת וא"ה הו עז למייד מעיקרא דרי אוסר משום מוקצתה והיינו משום דאיתקצאי בין השמות והיינו דבעי רב שחת בריה דרב אידי למיפשט לה מר"י דנרות של מתכות דראען דשל מתכות הוא כל גמור דחווי לאישתושי לכל מידי וא"ה אוסר ר"י ועל כרחך היינו משום דאיתקצאי בין השמות מחמת איסור שבת וא"כ ה"ה להשות בשכט ובאה דדרחי הש"ס שפיר דילמא שאני התם דדרחי ליה בידים משא"כ היכא דלא דחי בידים אה"ג דלית ליה לר"י מיגו דאיתקצאי בין קדום בין השמות אבל במידי דלא הווי מאתמול להן מליחת ודאי אשכחן לר"י ד/osר מהאי דאמר רב יוסף התם מעתני לכל הכלים הניטלין בשבת ר"י אומר כו' מעין מלאכתן אין מעין מלאכה אחרת לא אלמא כל מידי דלא חזיא בין השמות להן מליחת אסורה ונוהי דדרחי לה אבי התם מליחת דרב יוסף היינו לעניין דלא דמי להשות בשכט כדרטיק התם דכיוון דבמהה בחיה לאכילה עומדת ומעיקרא נמי הווי אוכלא הווי אוכלא דאפרת וא"כ אדרבה משמע להדריא דרי אית ליה מוקצתה היכא דלא הווי חזיא מאתמול קודם בין השמות להן מליחת אפיקלו היכא דלא דחי בידים דהא כלים שנשברו לא סוף פרק במה מROLICKIN זלי"ען להן ביריתא דשורף מטלטין וחצוצרות אין מטלטין כר"י ונראה דהיינו ר"י כלים שנשברווצעין לעיל בתוס' סוף פרק במה מדליקין ונט דה הא ר"ץ שהביבאו הסוגיא דמנעל ש"ג האימוט דאיירי ביה ר"ג. ולענד אין נראה לומוד ר"י מהת שמעין לה כיוון ולא מיתוי הש"ס התם בפרק קמא דחולין. ועוד נראה דמנעל גופא הווי כדחינהו בידים אלא על כרחוב כדפרישית דהאי דחצוצרות וכח"ג טובא מידי דלא חזיא מאתמול שמעין לה מר"י כלים שנשברו, כן נראה לי:

ודאבתהי איقا למידק נמי לאידך גיטה מהא דבעי הש"ס בחולין למידק דרי אית ליה מוקצתה בהשות בשכט מהן דנרות מי דמי דהתם מוקצתה לאכילה והכא מוקצתה לטיטול, והיה נראה לעניין לומר דሞקה לאכילהอาทא בק"ר ממווקצתה לטיטול כדרמשמעות מטוגניה ר"פ מפנין דרי"ה אוסר במוקצתה לאכילה ומתריך במוקצתה לטיטול אלא דלמא דפרישית לאו מליחת דפסיקה היא בין דהאי טעמא לחוד והאי טעמא לחוד לרמוחקה לטיטול הויל משום נזירה דהצאה כדמשמעות בפרק

בידים הוויל בעושה גומא משא"כ בኒיז מאילין לא מיחדי בגומה דהויל חופר כלאוחר יד וכן משמע להדא מלשון רש"י לעיל (דף ל"ט ע"א) במירמא דבר יוסף גופא ע"ש וצ"פ:

במשנה מטלטן נר חדש כי ר"ש אומר כל הנרות מטלטן
חוין ממר החולק בשכבה. מהר מתני' דהכא ומכיריה
דמוחר השמן דלעיל בסמוך פשיטה לא במקילה ובכלה
תلمודא לר"ש לית לייה מוקצה לא מוקצה דאכילה ולא
מוקצה דטילטול דמוחר השמן הו מוקצה לאכילה והיינו דרמי^{רמי}
לייה אכבי לרובה לקמן (דף מ"ז ע"ב) ודיק מהכא וקאמר אלמא
לדר"ש לית לייה מוקצה ומוקשה לייה לרובה מהא דאוסר ר"ש
ביבור זהו נמי מוקצה לאכילה וממתניתין דהכא שמעין
דלקית לייה מוקצה לטילטול והוא דפשיטה לאן דלר"ז אית לייה
מוקצה לטילטול היינו מביריתא דבסמוך דאוסר ר"ז בנו ישן
שהוא מוקצה מהמת מיאס ואוסר נמי בנו של מהותה שהדליקו
בו באותו שבת דהו"ל מוקצה מהמת איסור ובמקצה לאכילה
נראה דהינו משום דשמעין לר"ז לקמן בסוף מכליתין דאוסר
לחזור נבילה לפני כלבים וקאמר אם לא היה נבילה מערב
שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן והאי נמי במקצה לאכילה
דמייא דכל מה שאדם נהנה מיקרי מוקצה לאכילה כדמשמע
בפסחים בפרק אלו עוברים [נספחים דף מ"ז ע"ב] לרובה אית לייה
לבבש בעצמי מוקצה חיב משום דמוקצה דאוריתא ויליף לה
זההכינו את אשר יביאו והאי קרא במקצת לאכילה אירוי ועל
ברחן כדרישת, ובע"ג דאן לא קייל לרובה בהא אלא מוקצת
דרבןן מ"מ משמע בכמה דוכתי בגמרא וכפריש"ז במקילתין
ובביצה (ב' ע"ב) דמוקצת לאכילה אסמכינדו ובנן אהאי קרא
וזהכינו. אלא דאתיכי אייכא למידך דמהא דאוסר ר"ז בנו של
מתכוות בטילטול בביריתא דבסמוך הא מסיק הש"ס בחולין [ט"ז
ע"א] דאייכא למימר דשאני הכא דוחלי לייה בידים וא"כ היכא דלא
דוחי בידים בגין השימוש מנ"ל דר"ז אית לייה מוקצת טפי
מתנאי אחרוני, וליכא למימר דמוקצת לאכילה ומוקצת לטילטול
חדא מילתא היא ומוקצת לאכילה וא"י שמעין לייה מדאוסר
בנבילה ע"ג שלא דוחי בידים וזה וא"י ליתא דהא לקמן בר"פ
מנין [וכנ"ח ע"א] מסיק הש"ס דר"ה במקצת לאכילה ס"ל בר"ז
ובמקצת לטילטול ס"ל כד"ש אלמא דמוקצת לטילטול קיל
טכבה ממויקצת לאכילה. ונראה דהינו מטעמא דפרישת
ומויקצת לאכילה אסמכוה אקראי זההכינו משא"כ במקצת
טילטול אמרין לקמן בפרק כל הכלים [ולקמן כד"ז ע"ב] דאיינו
אלא משום גזירה וגזרין טילטול אטו הרצאה. וא"כ לפ"ז
הדורא קושיא לדוכחה מנ"ל דר"ז גופא אוסר בטילטול היכא
דלא דוחי לייה בידים וליכא למימר דקיים לייה לתלמודא דר"ז
סובר בן הא וdoi ליתא דהא בסוגיא דחולין זיד ע"ב התם מהדר
הש"ס לאשכוחי הוא דנטבן חבריא למים ר"ז היא ומיתוי
הש"ס האידי דר"ז דנרות ודרחו לה וקאמר דלמא שאני התם דרכו
לייה בידים. ומש"ה מסיק רבashi ר"ז דבבשל היא דלפי"ז לא
הרי טעמא דר"ז משום מוקצת כלל אלא משום קנסא כדמשמע

האי דשופר וחצויות דסוף פרק במה מدلיקין וכח' ג' טובא כיוון רשותך אחד לכל דיני מוקצה מתעמא דפרישת וה' ר' ע"א דמייקל בהנ' ה' בכילו. והוא אמרין בר"פ מפניין [נק' ע"א] דר' ר' במקצת לאכילה ס"ל כר' ובקצת לטיטול ס"ל כר' ש נראה לי דלאו בטיטול כלים אירא אלא בטיטול אותו מאכל עצמו שאינו אסור אלא ממשם ולא חוי למידי כגון הא דבשר תפל ליתן לפני כלבים ובבאי הוא דסביר ר' ר' דנהי אסור ממש מוקצת לאכילה לפי שאין עומד לכלבים אף' הא שיק להחמיר לאוטורה בטיטול לקמן בפרקן אברא דעל כרך

ציריך לפרש כן כל זה נראה לי נכון ובورو בעזה".

ומה שהוצרכתי להאריך ולהרחיב הדיבור זהה לפיענע זה הוא מקור ומפתח לכל דיני מוקצתה שבכל הסוגיות

הכוות לפניו בכולו מכילין ובפרק קמא דביצה:

ועוד ראייתי להערכה אחרת כיוצא בזה בהא דמשמע מפרק"ז והתוס' בביבה (ור' ל"א ע"ב) במשנה דבית מלא פירוט דלא אמרין מוקצת מהמת אסור אלא במה שאסור בז' המשמות ממשום מלאכה דאויתיא משא' במידי ולא מיתסר אלא מדרובנן לא אסרין ממש מוקצתה ומכמה סוגיות לא ממשען וכבר הארץ כיוצה שם במקומו. ועוד אברא בזה לקמן

בשמעתין ובכל הסוגיות דפרקן ודוק היטב:

מייהו במה שכותבי לעיל לא שמעין לר' דאסור במקצתה אלא בהנ' מתניתין ובורייתא דמיית השר' בפרק קמא דחולין מ"מ ממיירה דאמוראי אשכחן פלוגנתה דר' ור' ש בכמה דוכתי דלעיל פרק במה מدلיקין [ור' כ"ח ע"ב] אמר ר' אמר רב מסיקין בכלים בו' ומיתוי תלת בבני ומסיק בהו דבר ר' ור' ש מתיר אלמא דהכי קיט ליה ליב דר' ור' ש גופיו ר' פלייגי בנולד וא' ל' ר' נאמר לך ליה מוקצתה אית' ליה נילד ממילא שמעין דר' ור' ש גופיהם פלייגי נמי במקצתה כה' ג' שלא מהמת אסור ודוק' וע' ש לעיל בחידושינו:
בפרק"ז בד' האבל לא ישן דמוקצת מהמת מיאום הוא עכ'.

ומש'ה אסר ר' לא עכ' שלא הוליקו בו באותו שבת ומטעם אסור מוקצת מהמת מיאום לר' נראה דהינו דמחמת ר' מאיסר איינו ראות לשום תשמש אחר כי אם להדלקה וכיון רבשת להדלקה נמי לא חוי נמצא דאיין שם תורה כל' עלי רבשת והויל בעצם ובانبין בעלמא שאין מטלטלין אותן אפיקו לצורך גופן ומקום מהטעם שכותב הרמב' ז' (פרק כ'ה) [ב' ר' מהלכות שבת ה'ב] כיון דהוה ליה כעכדיא דחל אתי לידי איסור דאויתיא, כן נראה לי ודוק'：

בד' ה' חוץ מן הנר שחדליקן כי דעתך ליה לר' מוקצת מהמת איסור בר' עכ' ל. ולפמ' ש לעיל בשיטת ר' ש' בפרק המביא (ור' ל"א ע"ב) דלא אמרין מגנו דאיתקצא במקצת מהמת אסור אלא באיסור דאויתיא ולא באיסור דרבנן א' צ' דר' מ' סובר דכל כיבוי אפיקו שלא לצורך הפתילה ולעשות חמץ איסור מדאויתיא ומש'ה אסר בגר שחדליקן כיון דאיתקצא בין השמות מהמת איסור דאויתיא איתקצא כל' יומא כיוון דנעשה בסיס לדבר אסור בר' היה נראה לי

כל הכללים ז'ק' ע"ב ומוקצתה דאכילה לא היה אלא משום אסמכתא דוחכינו וא' איכא למימר דבמקצתה לטיטול כלים יש לאסור טפי משום גוירה דהווצה דאתהידי איסור DAOРИיתא, لكن חזרתי לפרש בדרך אחר דלעולם מוקצתה דאכילה ומקצתה בטיטול כלים יכולה חרוא מילתא היא והוא בהא תלייה ובין מטעם האסמכתא דאיכא למימר DAOРИיתא אקרו דוחכינו איכא למימר דאכלים נמי קאי שככל הכלים הצריכין לו לשבת צריכין שיהא מוכנים מבعد יום וכן משמע בר' ק' דביצה ז' פ' ע' ב' דבמה שאסרו לטיטול הביצה אפיקו בספק י' ו' ט' ספק חול למאן דמפרש טעם דביצה משום מוקצתה החמירו בספיקו משום דאיסור מוקצתה אסמכחו DAOРИיתא והינו נמי טעם דספק מוכן כמ' ש שם בתוס' ישנים. וכן בעיקר הטעם שהחමירו הכתמים באיסור מוקצתה נראה מלשון הרמב' ז' ו' בפרק כ' ד' מהלכות שבת ה'ב) שהטעם שאסרו לטיטול כלים מלאכה ובאמת נראה שמא ישכח השבת ר' ו' בפרק כ' א' מהלכות שבת הלה ל'ח) דבמקצתה לאכילה כגון הא דונבילה לפני כלבים וכירצא בהא למאן דאסר הינו נמי משום גוירה דילמאathi ידי מלאכה DAOРИיתא. ובזה נראה לי לישב הסוגיא דחולין (ור' י' ז' ע' ב' בהא דנסבין חבריא למימר ר' היא ומשכלא וטירא דחתם לעניין אוכלא דאפרת דבעי למימר דמש'ה היה ביתה משום מוקצתה ומדומה לה הש' ב' לפלוגנתה דר' ורבנן דזיתים וענבים גורין שמא ישחוות ולכוארה הסוגיא תמהה עניין מוקצתה דאייריה בה מעיקרה וב' יוסף לעניין ר' דכלים להק גוירה דשם א' ישחוות ושם ישחוות אבל למאי דפרישת אתי שפיר דגוזירה דמוקצתה גופה בין במקצתה לאכילה בין במקצתה לטיטול כלים ה' נמי משום גוירות גופיו וכבר הארץ בזה בסוגיא דחולין ובאן אין להאריך יותר:

נמצא דלפי'ז הא אמרין לקמן בפרק כל הכללים ז'ק' ע' ב' בטיטול אסור משום צורך הוצאה היא לא או דוקא הוצאה אלא כל מלאכות בגון כלים שמלאכתן לאיסור כדורי הרמב' ז'יל אלא דבשא' מוקצתה בגון עצים ובאנבים או אפיקו כלים שמלאכתן להיתר כשאין לצורך שבת כלל והאי הוא דשיין בהו איסור טיטול משום הוצאה כמ' ש הרמב' ז' בפרק ס' שם בסוף פרק כ' ד' מהלכות שבת ע' ש, כן נראה לי לא דמלשון התוספות בפרק קמא דביצה (ור' י' ב' ע' א) גבוי ליפלגו באנבים לא משמע בן מ' מ' בלשון ר' ש' ש נראה שנטכובין לסביר ז' שכותבי בשיטת הרמב' ז' ו' וע' ש בחידושינו:

ומעתה לפ'ז יש לישב כמה סוגיות דאייר' בדיני מוקצתה ותלה ליה הש' בפלוגנתה דר' ור' ש' עכ' ג' דלא אשכחן בהדי' דפליגי בהו ר' ור' ש' אלא בהנ' דמיית השר' בפרק קמא דחולין, אבל למאי דפרישת אתי שפיר דסוף סוף כין דASHCHAN דר' דמחמי' במקצתה בהן דפליגי בהו בהדי' ממלא נמי דמחמי' בכולו היכא דיש בהו טעם איסור כגן

מתכנת שהدلיקו וא"כ שפיר ממשמע להה לעולא דלאי אסרו בכוнос וקעורה ועששית כיון דנפשיש מיהו לממר זוטרא דמתקייף להה מי אבל היינו משום דהו ידע לך בריתא דבسمונך דאית ליה לר' נמי מוקצה מחמת אייסור אלא אדרבה שמחמיר יותר במוקצה מחמת מיאוס ע"ג שלא הדליקו בו באחוטו שבת אם כן מבקשת שפיר מי אבל כוס כי דאפי בנו אוסר, בן נראה לי זדור'ק:

בתוכספותה כ"ה שבנה ושבקעודה אסורה ב"ר וא"ת ומ"ש נר
שכבה ב"ר מוסובח רעוועה דעלמא דמוהני כה תנאי ב"ר
עד סוף הריבורה. ולכאורה לא ידענו מי קשיא להו דלמא אין
הכי נמי דמהני בו תנאי. ובאמת שהרומב"ן והרשב"א והר"ן ז"ל
כתבו דמהני בו תנאי והביאו ראייה מהירושלמי, ונמי דהתוספות
משמע להו לדינא דלא מהני תנאי והינו מאותו הטעם שכתבו
בתירוץם לחלק בין נר שכבה לסוכה רעוועה משא"כ מעיקרא
דלא הווי משמע להו לחלק א"כ במאי פסיקה להו דלא מהני
תנאי, ונראה דוחק לומר משום דקתי נר סוכה רעוועה משמע להו הכי
دلכאוורה משמע דבלא"ה אשכחן כמה משניות ובריותות דקתי נר
בבבשו דיני מוקצהה סתמא ע"ג דמהני בהר תנאי אף לשיטת
התוס' בגון היכא דלא דחי בידים. ולכאורה היה נראה לי
דרש מע להו לחלק בין נר לסוכה רעוועה א"כ ממשמא נמי אין
סבירא לאסדור בנר שכבה משום דהויל' כאילו התנה דמסתמא
אין דעתו לאבד מותר השמן לאחר שכבה וכ"ש בשמנן
המטפטף לר"ש רמשמע לעיל אפילו כשהנהיה כל' תחת הנר
מביעוד يوم קיבל השמן קתני לעיל במתניתין דין ניאותין ממנו
אפילו לר"ש כמו שכתבו התוספות לעיל וא"כ אמאי לא נימא
דחווי כאילו התנה, ועל זה מתריצים התוס' דהא דעתו בכל ענין
לא מהני תנאי הינו משום דחווי בידים כך היה נראה לי אלא
דמלשון הפסקים לא משמע בן ועדין צ"ע ויבואר בקונטרס:
אחרון :

בר"ה מטה שיחודה למעות כו נראה דאפילו לטעון גפו כי והוא בחוץ רשות כו עד סוף הדיון. וכואורה דבריהם תמהווים במ"ש נראה דאסור כוון דבלאה לא קאי כלל אך פיסקא דמתה שיחודה למעות הדבר ביה תלמודא. ועוד קשה בכמ"ש דהרי בחוץ רשות דנראה שכאו ליתן טעם לאסור מטה שיחודה אפילו לטעון גפו משום ודמי לחוץ רשות ופשיטה להו ואסור כמו שכתבו לעיל בסוף פרק כמה מדליקין לגבי חוץ רשות זלי' ע"א דיה הא ובו יהודתן וכתבו שם הטעם משום שלא חזי כלל למלאכת היטיר והביאו שם ראייה ממשה דרדהכא א"כ לפיז'ז מי מקשה ר'ען ב"י מנור דקאמור ומה נור דלהכי עכidea דהה וראי לא דמי דנור חזי לתשמש אחרינא רומטה למאי דס"ד השתה לא חזי למידי אחרינא וכמו שכתבו התוס' להודיע בר"ה לא הנית דמתה ונור לא דמי לחוץ רשות לפי המסקנה. והנרא להענין כזה וכל מה שכתבו התוס' בזה

לזה) שפט אמרת:

לכארה אלא שנראה דוחק לאוקמי מילتا דר"מ דלא כהלהכתא
לפי שיטת רשי' והתוספות וסיעותם שפסקו בר"ש במלאכה
שאינה צריכה לנופה מהא דאמרין לקמן בטוף מכילתין בכל
השבת כולה הלכה בר"ש לבר ממוקצת מהמת איסור כמ"ש
הרמב"ן והר"ן ז"ל שם. וא"כ מדרטיק החטם Mai Nihu נר
שהדרליך בו באותו שבת הווי כתורת דסתרון אהדרי דבון דקי"ל
מלאכה שאינה צריכה לנופה פטור א"כ נר שהדרליך בו באותו
שבט לא מיקרי מוקצת מהמת איסור כיון שאינו אלא איסורה
דרבען. מיהו יש ליישב דהא דאסרין במר שהדרליך בו באותו
שבט אע"ג שהוא מוקצת מהמת איסור דרבנן היינו ממשום
זהו"ל תורת ריעוטא מוקצת מהמת איסור מדרבען והוקצת נמי
למצותו כל בין השמשות ואדרובה בזוה הווי את שפיר טובא הא
דאמרין החטם בטוף מכילתין ומאי ניהו נר ישן דעתית למטרות
שאר מוקצת מהמת איסור דרבנן דשרין, בן ונאה לי לפי שיטת
רש"י דפרק המביא ושם יברואר יותר ועיין עוד בסמור:

בגמרא ר"א בר"ש אומר מסתפק מן הנר הכהה כו. לכאוורה לא שיריך חוץ מלילתה דר"א בר"ש אמר פלוגתא דתנאי בהאי ברדייתא דלא אידי אלא לענין טילטול הנר ולעיל בברדייתא דמותר השמן הויל לפולוגי. אלא דאייכא למימר דהכא לא מביעיא קאמэр דכינן דאפיילו לכתהלה שרי לאסתהפווקי מן הנר הכהה ומן השמן המתפטעף דלית לייה מוקצהה כלל א"כ כ"ש דמותר לטלטל הנר אפיילו בשעה שהוא דזולק וג'יל ואיזין בטמנון:

בפרק ש' בד"ה מן הנור הכהה ובין דכהה וחולך לא מחייבתו ממשום מכבתה. ^{לט)} ולכוארה יש לתמוהה על סבראו זו כיון דרש"י מפרש לשון הכהה שעדרין לא כהה לגוררי דבהא ר"ש נמי מודה דמותר דהויל מותר השמן אלא על כהן דהאי הכהה היינו שכבה וחולך וא"כ אמאי לא מחייב ממשום מכבתה. והנראה בהזה דר"א בר"ש בהוא נמי כאבואה ס"ל דכל כיובי שאין צריך לגופו של פתילה ולעשות פחמן לא הווי אלא אישורוADRובנן. א"כ לפ"ז זה דתניא בכיצה (רכ' ב"ב ע"א) המסתפק ממשן שבנור חייב ממשום מכבתה לאו חייב ממש קאמר אלא כמו שכתו התוספות שם כיון דמקחיש אוורו נראה כיובי א"כ לפ"ז סובר ר"א בר"ש דכיוון שכבה וחולך תו לא מיחדי מכבתה מש"ה מותר אפילו לכתלה להסתפק מן השמן כיון ודلت ליה מגו דאיתקצאי בין השימושות בין במוקצה מהמת איסור ובין במוקצה למוצרו, ואפשר דהינו נמי מהאי טעם גופא כיון דאין אישורו ומצוותו אלא מדרבנן, כן נראה לי לנכוון לפי שיטת רש"י ומילא דלפ"ז יש סיוע וחיזוק לשיטת רש"י דפרק המכbia להליך בין מוקצה מהמת איסור ואוריתא למוקצה ממשמת איסור DRובנן, ועוד הניתב ועי' עד בסמור:

בגמרא אמר עילא סיפה אthan לר יהודת נראת דעתה הוי
סביר דריש ליה מוקצה מהמת איסור כלל אלא
מוקצה מהמת מיאום לחוד כדס' ר' ותלמודא בסמוך במיירה
דר' זירא לא אסיך אדרעתיה אך בריתא דאוסר ר' בגין של

ספר

שְׁבִילֵי דָוָד

פֶּרֶס רַחֲמָנוֹת
פֶּרֶס רַחֲמָנוֹת

על שיע אורה

אשר מפארתי ורבתי . ווי היה בעודתי לתקים מזימתי . להחיזא לאדר
 עלם ספר ולז וזה על אופן חביבי על שיע אודע חרט להעמק
 במקור הדין בנם ופוסקים . נס יבוא בחכמי זה ביאר בדרכה מקומה
 בדרכי מיא הפטומים ולזוב דברי הטעז נזיבת מקומות אשר הבאים
 אחורי כתבו עלז שרגם משוללי הבנה יתבאו כעהז עיד פטומו . ונס
 בטיחת זכרב יבואו ורבה כללים השיצים לשיע אורה . וקונדיט טשקין הזיגאנ
 בכיאוד סוניא את העמיקה עין נדולים בנדדים . וקונדיט טשקין הזיגאנ
 בסוף הל פכח מטא הצעיר דוד לייב זיש בן לאאטז מה אהדין
לייפניך זל מבאניהרד אבד דקק טערעבעש :

— ۱۳۶ —

סִהְמָנָקָאַטְשׁ עַזָּא**בְּשָׂתְּתַּתְּ רַדְגַּן לְפִיק**

כראטס זחרוש המשוכב של הויה מיה פנחים בליזער כי נחדמי

הַפְּאֵדָה מִיהָ רֹבָּ בָּעֵר זֶל מְהֻאָרָאָג

נדפס במתאצחות האב המחבר ובתואצות הברת המתבאים לאדר והקאמיט שז'

ישא לאאור פעם שניית עי"ד נכדי המחבר זיל

משה הלו ראנגען אהון זילברשטהיין

כלל טוקצה

וְכָלֵן וְכִטֵּן מֵהֶם יַגְעֵל אֲבָנִים מִבְּלָאָה מִמְּדֹבָרִים לְלָסִים וְכִטֵּן
כִּי מִלְּבָדָה יְסִיךְ כָּבֵד מִקְּרָבָה וְמִזְּרָבָה נָגַע לְלָסִים שׁוֹמֶךְ

לפדיין מוקן להם מוגן המבזבז נעלם נסיג ווועה טהרבער ער

גָּמְנִים הַצְּדִיקָה :

לממשמן לשין
כילדת (ד' ג').
ה' ס' פון טימן
ממקומו ז' מלה.
ע' פון היינה
מן גלמן וילם
על זו לין כלן
לסתם מילן ז' מיל
טוטו ז' ז' ז' ז' ז' ז'
ב' ד' ז' ז' ז' ז' ז'
ה' ה' ז' ז' ז' ז' ז'
טוטו ז' ז' ז' ז' ז'
ז' ז' ז' ז' ז' ז'
טוטו ז' ז' ז' ז' ז'
ח' ש' ז' ז' ז' ז'
ס' ז' ז' ז' ז' ז'

הנאנל הצען

卷之三

וְקִידּוֹן וּמִנוּסָה
עַשְׂתָּה מִמְרִיחָה
כִּי כִּי תְּנִלֵּט גָּלְשָׁי
ט טִינָה וּמוֹרָל
(וּמִרְגְּלֶתֶת)
עַיִם אָדָם בָּאָדָם

תלמוד בבלי, **<עוז והדר>** - **'ביצה תלמוד בבלי עמוד מס' 15** הודפס ע"י אוצר החכמה הדפסה ברוחלויצית מסר - להדפסה איקונית הדפס ישירות מן התוכנה

הרבנן הגדלא

בליעון החט"ט

בן פוריא ובן תביה:
ו בבקעת ובן ברלה:
ו בן דדלה: **הננו** רבנן
ו בבקעת ובן הדרת:
ו אלא להסכמה במכל
זין את הבהירה לרבי
שבעון מורה: **למא**
כאבוח סברא לה
הרהור אפילו ר' שמעון
ובמן דאול לחננא:
ו ששה שר' בריטיכא
ו דאסור כי פליינ
אמור לך לא נתנו
אאן שר' אמר לך
לי לצלות בנחלתו
בולי עלמא לא פליינ
וא מאן דאסר דלא
שר' אמר לך⁵ הא
לכטת יבשתא שר'
בא: אשה לא חכטנ
ן אוד ואוד שנשבר
לפוי שמסקין בכליים
ים למיניהם⁶ "דרבא
דאית לה מוקצת
שעמיה טוי לי בר
א החם כיוון דמסרו
מתני ר' אליעזר
עם משלפינו לחוץ
חazar ומדליק שכל
בכמים אומרים **מנגב**
זיאין את האור לא מן
לא מן העperf⁽⁶⁾ ולא
וים וואן מלכנן את
טמ' אמר ר' רב יהודה
אוכל

כל חלג בענין מופשי"
מחלס ואומ"כ יקידר פלו
יכ צפיך כלבי מל בגמלים
ויטין על ב' מכוון גל
ובכן ביעתא "וכן קדרה
אין סומכין את הדקדק
בדלת פ"ד אלא אם כן
אין סומכין את הדקדק
לפי שלא נתנו עץ לה
שמעון מהדרקזואין מונע ברכ
ביו"ט ר' אלעור בר
אלעוז בר' שמעון
רילת ליה מוקצה לא
בזודה משום דמותו
חוירא רב נחמן אמר ומן ד
בוזל עלמא לא פל
ביבשתא מאן דאסר
עיצים אלא להטקה
מה לי לצלחות בו מ
איכא אמריו ביבשתא
ישרי כי פליינו ברטינ
חוירא להטקה ומאן ד
חוירא להיסק גדויל זו
טיטיבתא אסור "דרש
ליד העיצים לטל כ
אסור להטקו ביו"ט
אין מסקין בשברני ס
רב' יהורה סברא ל
זה אמר ליה רבא
אווז ואשדי מעיה לשונו
נאמתול דעתה עליזו
אומר "נטול אדם ק
נו שינוי ומונבג מן
זה שבחצץ מוכן הוא ו
שלפנינו ומליך אין ב
עצים ולא מן האבנים
זון הרעפים" ולא מן ד
רעפים לצלחות בהן:

מִלְמָעֵל מַלְמָדִי לְרַכְסֶה
קִירְמִינָה נִלְכַּדְסָמְשָׁן:
אָזֶן. בֵּיר טַסְסָ אָזֶן.
בְּעַמְלָה מַסְסָ דָלָגָנָתָה:
זָאָזֶן שְׂנִיפָּה. צַוְעַטָּה:
סְפָמָלָן וְלִיְּוֹסָה מְקוֹנוֹ
סִיסָּה וְלִיְּנִילָּסָה דְּקָהְמָרָה
יְזָין דְּמָהְדָה. הַסְּעִימָם
דְּשָׂוָה גְּעַזְוִיָּהָן, הַסְּכִילָסָס
שְׁלַבְבָּזָן. מַמְשָׁה סְלַפְנָיוָה
וְזָהָן כָּן סְנִי טְרָגְיַיָּר
חַמְרָה נִמְמָה קְרָהְמָר כָּל הַסָּהָר
שְׁעַנְיָן הַלְּיָהָר סְמִרְמָלָן
דְּכָלְקָמָן נְמִרְיָהָן גְּמָרָה
לְדָלְקִין מְאַפְּנִיָּהָן
מְאַחֲנָה וְמְתַלְקָהָן:
הַסְּמָלָה נִלְכַּדְסָמְשָׁן
וְקָרְבָּן נִמְמָה נִלְכַּדְסָמְשָׁן
נִזְוָה נִלְכַּדְסָמְשָׁן
וְקָרְבָּן נִמְמָה נִלְכַּדְסָמְשָׁן

ס מטפורת טלה: רמפית. כו"גלו"ה: אין מ"בנן. מהר ונמרלו מליטה עטמה: גמ' צפירות י"ג" סיק מ"ה מגוון נחמה בטנטומ חס מלך ואולמית מושך קלחת ומתוךן מושך פטור

(ה) [אפקה מ מהר כרך]
ברוך הוא (3). [אפקה מ]
(א) ליל כל הקדושים (7)
(ב) [אפקה מ נט]
(ג) [אפקה מ נט]
(ד) [אפקה מ נט]
(ה) [אפקה מ נט]
(ו) [אפקה מ נט]
(ז) [אפקה מ נט]
דרת הולכת (8) לעיר
בגערן גרא

לענין רשות

卷之三

וְאַתָּה תִּשְׁמַח - זֶבַע וְאַתָּה

טוליק פוך המביה ומלויקו לדו סטבתא ביאה

ה' לג ע"א גמור אין סופרין את הקדרה בקבשת כר לח' ש"א נתנו
שכיז אלא להבקה בר. פלוי נמל' סמכט בטיקותין
לכל' ע' דרין טפטול מוקלה מוסט הול נס' סייעו נמלן סמויה כנון גיריה
חודר ופיטומת פגניות סטינו מוסט הול נס' חיל לאסתומת דנאל מוקלה
קמיכם קידר זכוכע וכחיזום ודלי מוקור לטפלן למחמיין וטלו וזו כניין
קדרי ראמ' [א] נמי עין שבת דר פיד ע"א ידרים ליל רך מוקעה בחמת איסוד ווג' והדרוח' ב'

ההזה	חבותה שלמה	חידושים
דף לב ע"א גמ' טהורות באלה המת וטמאות במשא הוב כוי. ליל': רשיי כד"ה החותנן באード בגמ' כוי. כד"ה: בד"ה וממאי דס"ל לרבי מאיר ברנור כשרא כר'. ליל':	דף לב ע"ב גמ' ושיסורין מושלון בגנוו כר'. נ"כ נרלה ל' פרכס מופלן ונברין על סגון צלע נטע מטע מוקה וטיעו לדמיין נ"ק דרכות דהן קיטס טווען צולעים על הקבב טעם פון צטעל קיטס ווון צולע יו טעלטען מטלע גלווע צוניגער גלע זומטעל פומוס ווועט זוקן:	דף לב ע"ב גמ' ומי שיסורין מושלון בגנוו כר'. נ"כ נרלה ל' פרכס מופלן ונברין על סגון צלע נטע מטע מוקה וטיעו לדמיין נ"ק דרכות דהן קיטס טווען צולעים על הקבב טעם פון צטעל קיטס ווון צולע יו טעלטען מטלע גלווע צוניגער גלע זומטעל פומוס ווועט זוקן:
דף לב ע"ב תוס' בד"ה וקטמא שרוי כוי. ויל': גל' וועיל' כוי ושריק בלאי גיבולו, ניל':	דף לב ע"א מותס' בד"ה אלייעור אומך ווועט זוקן דזוקא גבוי איכילה כר'. נ"כ פ"י נמיין מלפפיא:	דף לב ע"ב מותס' בד"ה כי הוניגן כר' ולבך לא מאברבל' דהה גם ביזט כר'. נ"כ פ"י נמיין מלפפיא:
דף לב ע"א גמ' ולאן מן הרעיפין. נמק: רשיי בד"ה והלכטה כוי וקדחת. פק"ז:	דף לב ע"ב גמ' וארכתי בו אווטני ומרחים בו ברזין ברזין כר'. ניל':	דף לב ע"ב גמ' וארכתי בו אווטני ומרחים בו ברזין ברזין כר'. ניל':

卷之三

הנחות והערות

אינם מוכנים אדריכלה ר' ס"ל נתינה מים וזה גיבולו ור' יוסי בר' הודה ס"ל ע"א
שיגבל וברוא"ש כי ואליבא דר' אפשר לפריש והגיא הבה"ז ואליבא דר' יוסי וגיבונו
דר' עה ח. זו בראשית ייח יט. זו יומא דר' עד ע"א. חן ברברום ח. ב. טון פסחים
דר' קיג ע"א. ז' קהילת ז. כ. אין בימאות דר' סג ע"ב. בין ב' מ"ד פר' פד ע"ב.
מוור להן הגיא ואליבא דר' יוסי דס"ל במיידי דבר ניבול הוא עד שיגבל ואמרין
ז' ע"ז לעיל דר' ח ע"א דה אדר' יוסי ודר' כה דה גה גויפת ודרכ' לא פ"ב דה אמר.
שבח (רף ר' ח' ע"ז) וROLAND עד בז' אל אמר ר' יוסי לא קמפהך דרב' גיבול הווא
אבל דרי דלאו רבר גיבול הווא אמר ליהיב וער' בשוח' דה אבל וס"ל התהות' דהכ'א
דבר זה והזאת ומיש' ושורי בלוא ניבול ר' בל אלא ניבול מעוז'וט וטיטו עדר שיגבל
אבל לר' ע'ם מירדי בלא נאנן מים מעוז'וט דאל' כ' גם סטס טיטו ועכ' צל תיזונ
ואשן ואפשר ט'ס הוא במרת'ס צ'ל אהן ר' יוסי דס"ל נתינה מים על שיט לא
זה גיבולו וחוירון ראשון אהיה כר' רפליגן עלי' וודוק (גנוי יוסף). בון דר' ייח ע"א.

בעורשיה

ספר

ט"ל מלאכות

חלק שלישי

הלבות מכוירים, על שאר הלבות שבת נאמרים, אורתב ד' שער ציון בשערום, אשר הלכתייה תלויות כהורם, מדברי שם ראשונים ואחרונים, ועד השולחן ערוך ונושאי כלו מוחכרים, והוא עמו דעת נドלי האחרונים, בהלכה רבתא לשכחה

בעור השיעית החונן לאדם דעת
חיים קלמן גוטמן

ברוקלין נוא יארק זצ"ז

שנת תש"ט לפ"ק

האמרין בפרק כל דטלטול אסור ממשום דוקא גזירת הרוצחה גוז שמלא כתן לאיתור אס עשה בשבת מלאכה ? כל, אלא דבמוקצתה ד ואבנים, או אפילו נ כשא אין לצורך שבת ממשום הוצאה, כמו שבטנקן

ובטפער שבילו דוד ו בריש דברי החת"ס הנ"ל דמוקצת והכינוי, וטלטול מוקצת הוא ממשום גזירת הוצ מלאכה. ועוד"ז מובן דין וכ"ה במהרש"א (מל' החtos' פ"ל ק' מ' ע"ה) לזרק או כל נפש, אבל להשה או כל נפש, אבל להשה לזרק או כל נפש דחשי מזגד טעם עלה תולע כל ו מוקסס מממת פטרון יק חילוקו של המג"א ואסתמכינוו אקרוא מש או כל נפש בו"ט, מוקצת לחוד קיל דלא אתו הוצאה התירוד

מו'

בכלא הוא דכל שה מיום שלפניו נחلك אדם מעולם לאכלו ביום קדרש (ט דפלייג בהאי אסתמכתה ואמוראי בגדי מוקצת מרעת, לרבי שמעון

גוזרת מוקצתה

לאכילה והוא קרוב לדאוריתא, וממילא נאסר בטלטול דילמאathy למייל מיניה, אבל אבניים ושאר מוקצת מהמת גופו אסור חז"ל לטלטול, במ"ש רשב"י (דף י"ג ע"ג) טטלטול אבניים נאסר ממשום גזירת הוצאה, וכבר נgorה גוזרה זו שלא לטטלט מוקצת מהמת גופו שאין עליו תורה כי בימי דוד ושלמה כדאיתא (שם דף ל' ע"ג) בהדייא, וכן מבואר בשו"ע התניא (ק"י ס"א פ"ג ע"ז). [ומש"כ החת"ס בלשונו שם דהוא מגוזות נחמי' בן חכליה צ"ע, וכבר העירו בזה בספר ליקוטי העורות החת"ס (ק"י ע"ט)].

גם הפני יהושע (שם דף מ"ז ע"ה נמקנה) בראש דבריו דרך בדרכו הנ"ל, דמוקצת לאכילה חמור ממשום דאסמכינוו אקרוא דוהכינוי, ובכלל זה הוイ ג"כ אם האדם נהנה מן המוקצת בגין מבשל בעציו מוקצת שהוא ג"כ בכל מוקצת לאכילה שנכלל בקרוא והכינוי, אבל מוקצת לטטלטול בלבד הוא מטעם גזירת הוצאה לא נחית לחלק דבמידי לאכילה נכלל גם גזירת טטלטול ממשום שהוא יבא לאוכלו]. שוב חור בו הפני יהושע ומפרש דלעולם מוקצת לאכילה, ומוקצת דטטלטול כלים כולה חרוא מילתא, ותורויהו אסורי מטעם האסתמכתה, וקרוא דוהכינוי אייכא לומר דאכלים נמי קאי, שככל הכלים הצריכין לו לשבת צריכין שייא מוכנים מבועד יום, וכן הטעם שהחמיין חכמים באיסור מוקצת שכחוב הרמב"ם (פ"ל מ"ט טם סי"ג) שאסור לטטלט כלים המיוחדים לאיסור גוזרה שמא ישכח השבת ויבא לעשות בהם מלאכה, שייך גם במוקצת לאכילה, והוא

קריאה והבינו

๖) **יסוד** גוזרת מוקצתה מצינו בגמרא (פסחים דף מ"ז ע"ג) דרביה אית ליה דlbrace בעצוי מוקצת חייב דמוקצת הוא דאוריתא, ויליף לה מקרה והכינו את אשר יביבאו (פסמות טו). ופי' רשב"י (ל"ס וכליין) שמזמין כל צרכי היום ויאמר דבר זה לצורך היום וכו', עכ"ל. ואע"ג שלא קיימת הבי וחור בו הגمرا לבסוף ונתקין דמוקצת הוי ריק ורבנן (עי' לט"ז דף ד' ע"ג ד"ה לטעמי), מ"מ מוכח דגם לדידין הוי מוקצת בעין אסתמכתה אהאי קרא, כמו שכחטו החtos' ישנים (פס' דף ג' ע"ג) דלמ"ד ביצה אסורה ממשום מוקצת לא פריך אמראי ספיקה אסורה דמוקצת חמירה, והויבען דאוריתא, ע"כ. וכן פי' רשב"י בפרק אין צדיין (דף כ"ז ע"ג) בהאייבע' אי יש מוקצת לחזי שבת, פי' רשב"י, מכדי סתם מוקצת היינו גרגורת וצמוקין, שמעלה אותן על מנת ליבשן ומשתחhilין, ליבש אין ראיון לאכילה עד שייבשו לגמרי, ואי דלא אחזו בין השימוש אסוריין, דין אין כאן הכנה מבועד יום, והכנה מבועד יום בעי, כדתכתי ביום הששי והכינוי את אשר יביבאו. הרי מפורש דבמוקצתה דגרגורות וצמוקים שעשכשו ראיון חן אסור מטעם והכינוי, ומשמע מדברי רשב"י זיל דפרש כן אליבא דכו"ע דהרי לא קאי התחם בשיטת רביה.

ובתב החת"ס בחידושי ריש ביצה (מג"ס) וכ"כ בחידושים (מל' ד' י"ב ל"ס לפלוני מלגניות) דעיקר אסתמכתה דקרא מירוי במוקצתה

הוודהה בידים או חורבן שובר, ואפשר גם הנולד מחדש לגמרי ולא היה דעתו עליון מעולם, כגון מיא בעיבא (פס ל' ט' י"ז). ורבבי יהודה כל שמקצת מדעתו הכל הוה מוקצת [כמו נתינת פירות לאוצר וכור]. וגם פליגי אי אמרנן מינו דאיתקצאי ביה"ש אי אסתלק המוקצת, כמו שיבואר להלן בהמשך דברינו. כן הוא תוכן דבריו החת"ס בהקדמה למסכת ביצה (מסלו"ט).

ונתחיל לבאר מחלוקת רבוי יהודה ורבי שמעון בגדרי מוקצת, וכפי מה ש비או רבוי בקוצר דבריו (ק"י ס"ז).

ואחריב הדברים כפי סדר רני מוקצת, הנה אף דנהליך רבוי יהודה ורבי שמעון בכמה רני מוקצת ואנן קייל לענין שבת (כ"ט נמקו ספוקיס עי' ג"י ק"י ט"ג) כרבי שמעון, כרמסקין בסוף שבת (דף ק"ג ע"ה) חוץ מוקצת מהמת איסור בין השימושות בגון נר קתן (ס"יו סמכו צו סמן מעט לה"ה סילוק נל האנטם) שהدلיקו בו מערב שבת, נקטין כרבי יהודה דמקצת אף לאחר שכבר כבה, אמרנן מינו דאיתקצאי בין השימושות איתקצאי לכולו יומא וחיבור להלן. ומוקדם נבא לבאר כליל שאר מוקצת, באיזה מוקצת גם רבוי שמעון מורה.

אחריות ובנים וכל דבר שאין עליו תורה kali [אף דחווי לשימוש לכיסויו כלים] וכן מעות בין מטבעות ובין נירות כסף.

מיינו דאיתקצאי דין מינו דאיתקצאי היינו אף דכבד נסתלק המוקצת, או דחוור בדעתו מהקצתתו ורוצה כתת בשבת בשימושו או לאוכלן, וזה מתחלק אם הקצתתו היהת מסיבת דלא היה ראיין ביה"ש, או ביה"ש היהת מוקצת מהמת איסור ונסתלק האיסור.

ל

דאמרנן בפרק כל הכלים (דף קכ"ז ע"ב) רטטול אסור משום צורך הוצאה היא, לאו רוקא גזירת הוצאה גזרו, אלא ה"ה שאר כלים שמלאכתן לאיסור אסרו הטטול גזרו שמא יעשה בשבת מלאכה המיוחדת לעשות באotta כלי, אלא דבמקצת דלא Choi כלל כגון עצים ואבנים, או אפילו כלים שמלאכתן להיתר כשאין לצורך שבת כלל בהם אסרו טטול משום הוצאה, כמו שביאר המגיד משנה שם בפסקת דבריו.

ובפרט שבילי דוד (כללי מוקלה לתם כ') החזיק בריש דבריו פני יהושע בעין שיטת חת"ס הנ"ל דמקצת לאכילה הוא מקרה והכננו, וטטול מוקצת דלא שיק בהו אכילה הוא משום גזירת הוצאה או גזירה אטו שאר מלאכה. ועוד"ז מובן דבריו מג"א (קופ"ס פק"ע) וכ"ה במחersh"א (ט"ה דף ק' ע"ג) דאך שהתרינו התוטס' (ט"ה דף ק' ע"ה) לטטול מוקצת לצורך אוכל נשף, אבל להשתמש במוקצת ודאי אסור לצורך אוכל נשף דתשמשו היינו אכילתון, פון מלצר טעם עלה מolute כל וילקי תפימות וטלפלה מוקלה מהמת פקון ייך עי"צ), ולפי הנ"ל מובן חילוקו של המג"א דמקצת לאכילה חמיר דאסמכינהו אקרא משׂו"ה לא התרינו לצורך אוכל נשף בז"ט, משא"כ איסור טטול מוקצת לחוד קיל דלא הווי אלא משום גזירה אותו הוצאה התרינו לצורך אוכל נשף.

ל

מוקצת

כליל הוא לכל שהוקצת מדעת ולא הוכן מיום שלפניו זה נקרא מוקצת, ולא נחלק אדם מעולם דבמקצת מדעת אסור לאכלו ביום קדש (שנת ל' י"ז) דלית מאן רפליג בהאי אסמכה דוהכינו, אך פליגי תנאי ואמוראי בגדרי מוקצת זו, אימתי הוי מוקצת מדעת, לרבי שמעון לא מקרי מוקצת אלא

נאסר
אבני
טטול,
נאסר
ו שלא
תורת
ל' ע"ג
ים עי"פ
מגורה
בספר

בריש
אכילה
ובכלל
הogenous
מוקצת
היא נלא
جازרת
חוור בו
דאכילה
ሚלחאה,
דקרא
ז, שכל
מוקנים
חכמים
מסכנות
זיהודים
לעשות
זה, וזה